

KAARSLICHT.

„Flikkerend vlammetje, wat een gespetter
Van lichtjes naar hiér en naar dáár,
Altijd maar stralende klaar;
Blijf je met j'uitdagende vonkjes geknetter
Je zelf, al versta je de kunst
Te geven je lichtende gunst.

Sprankel je lichtjes op tin en op koper,
Toover je gloed in 't hout,
Struivel de meubels met goud,
Maak al wat grauw is weer glanzend en proper
Sprei het geluk om je heen,
Maar blijf toch branden — alleen.

Ik leer van jou kleine, 't ware, 't fijne,
Voor allen als vriend'lijke plicht,
Te geven mijn liefde en licht.
Maar hoe ik ook geve, mijn ziel blijft de mijne,
Als 't licht dat zijn *stralen* niet spaart:
Maar de *vlam* voor zich zelve bewaart.”

M. A. DE WIJS—MOUTON.